

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/9/2015
Identifikačné číslo spisu:	9507100047
Dátum vydania rozhodnutia:	03.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9507100047.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci proti obžalovanému Ing. C. N. a spol., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. a iné, na verejnom zasadnutí konanom 3. mája 2016 o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných I. J., Ing. I. T., B. J. a Ing. I. D. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 20. februára 2015, sp. zn. BB - 4 T 13/2007, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných I. J., Ing. I. T., B. J. a Ing. I. D. sa z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Špecializovaný trestný súd (ďalej len ŠTS) rozhodol nasledovne:

Obžalovaní:

- 1/ Ing. C. N., PhD., nar. XX. XX. XXXX v T., okres G., trvale bytom T., ul. T., č. d. XX,
- 2/ I. J., nar. XX. XX. XXXX v T., okres B., trvale bytom B., ul. L. č. XX,
- 3/ Ing. I. T., rod. T., nar. XX. XX. XXXX v E., okres O., trvale bytom B., ul. M. XX,
- 4/ B. J., nar. XX. XX. XXXX v Y., okres T., trvale bytom Y. č. XXX,
- 5/ Ing. I. D., nar. XX. XX. XXXX v T., okres G., trvale bytom T., D. Y.. XX,
- 6/ Ing. P. C., nar. XX. XX. XXXX v C., okres C., trvale bytom T., ul. T. T. č. X,

s ú v i n n í , ž e

1) obžalovaný Ing. C. N. spoločne s obžalovaným I. J., ako spoločníci a konatelia spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 a obžalovaný I. J. aj ako konateľ spoločnosti FABRICIUS, s.r.o., Hroncova 3, Košice, IČO 31 691 463, po dohode s obvineným P. C., konajúcim v mene spoločnosti BALASA, spol. s r.o. Košice, Pražská 2, Košice, IČO 31 737 846, ktorému vystavil dňa 01. 02. 1997 plnomocenstvo na zastupovanie tejto spoločnosti jej jediný spoločník a konateľ B. J.,

v úmysle vylákať prostriedky zo štátneho rozpočtu v prospech spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 odpredajom liehu bez spotrebnej dane z liehu a bez dane z pridanej hodnoty a jeho spätného odkúpenia ale už so spotrebnou daňou z liehu a s daňou z pridanej hodnoty, ktorý si následne spoločnosť uplatnila u správcu dane ako nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu a ako daň na vstupe pri dani z pridanej hodnoty,

za týmto účelom fingovali odpredaj časti podniku spoločnosti BALASA, spol. s r. o. Košice, Pražská 2, Košice, IČO 31 737 846 Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 18. 03. 1997 - čerpaciu stanicu na vodu, hoci odpredali nepoužívanú nehnuteľnosť spolu s prílohou k predmetnej zmluve č. 2 zo dňa 18. 03. 1997, ktorou deklarovali predaj aj 350 000 litrov absolútneho alkoholu, ktorý akoby sa v nehnuteľnosti bol nachádzal, hoci tam nebol a ani neboli tam na jeho uskladnenie žiadne možnosti, pričom k tejto zmluve následne vypracovali aj 2 faktúry,

a to faktúru č. 723 001 28 zo dňa 18. 03. 1997, ktorá bola vystavená na sumu 8 625 900.- Sk (286.327,42 €) bez spotrebnej dane z liehu a bez dani z pridanej hodnoty a

faktúru č. 791 100 02 zo dňa 18. 03. 1997, ktorá bola vystavená na sumu 1 874 100.-Sk (62.208,72 €), bez spotrebnej dane z liehu a bez dani z pridanej hodnoty, ako aj

v celkovom počte 4 dodacie listy č. 41100130 až č. 41100133 zo dňa 18. 03. 1997, ktoré tvorili podklady pre daňové priznania oboch spoločností,

následne spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 ten istý lieh a v tom istom množstve odkúpila späť, avšak už so spotrebnou daňou z liehu a s daňou z pridanej hodnoty od spoločnosti FABRICIUS, s.r.o., Hroncova 3, Košice, IČO 31 691 463,

a to faktúrou č. 003/97 zo dňa 24. 03. 1997, ktorá bola vystavená na sumu 112 791 000,- Sk, z ktorej sumy spotrebná daň z liehu predstavovala čiastku 84 000 000.-Sk (2.788.289,10 €) a daň z pridanej hodnoty predstavovala čiastku 21 091 000.-Sk (700.092,94 €),

ktorú faktúru si spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 zapracovala do svojho daňového priznania za mesiac marec 1997 a zároveň si uplatnila nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu, ktorý jej správca dane v sume 84 000 000.-Sk (2.788.289,10 €) aj priznal a poukázal na účet č. XXX-XXX/XXXX vedený v G. a. s. expozitúra Levoča;

následne po tom, ako správca dane Daňový úrad Košice I neuznal spoločnosť FABRICIUS, s.r.o., Hroncova 3, Košice, IČO 31 691 463 ako platcu spotrebnej dane z liehu pre tento prípad (teda bez nároku na vrátenie spotrebnej dane z liehu a bez vzniku daňovej povinnosti pri odpredaji liehu), obžalovaní zamenili účtovné doklady dodávateľa spoločnosti FABRICIUS, s.r.o., Hroncova 3, Košice, IČO 31 691 463 na dodávateľa spoločnosť BALASA, spol. s r. o. Košice, Pražská 2 Košice, IČO 31 737 846, ktorého

faktúru č. 3/97 zo dňa 21. 03. 1997 vystavenú na celkovú sumu 112 791 000.-Sk (3.743.975,30 €) si spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 zapracovala do daňového priznania dane z pridanej hodnoty za mesiac apríl 1997 v sume 21 091 000.-Sk (700.092,94 €) ako daň na vstupe,

takto obžalovaní konali za pomoci obžalovaného B. J., ktorý jednak ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti BALASA spol. s r.o., Košice, Pražská 2, Košice, IČO 31 737 846 splnomocnil obvineného P. C. na konanie za svoju spoločnosť BALASA spol. s r.o. Košice, Pražská 2 Košice, IČO 31 737 846 a tiež za účelom realizácie tohto obchodného prípadu obžalovaný B. J. dňa 24. 3. 1997 založil pre túto spoločnosť bežný účet č. XXXXX-XXX v G., a. s. expozitúra Levoča, ku ktorému mal ako jediný dispozičné právo, pričom odo dňa 11. 04. 1997 mal k tomuto účtu dispozičné právo aj splnomocnenec, obvinený P. C., na ktorý cez spoločnosť FABRICIUS, s.r.o., Hroncova 3, Košice, IČO 31 691 463 boli poukázané peniaze v sume 40 000 000.-Sk (1.327.756,70 €) od spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891, z ktorých obžalovaný B. J., ako osoba

oprávnená na dispozíciu s týmto účtom, sumu 10 140 000.-Sk (336.586,33 €) späťne poukázal pre spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891, sumu 6 000 000.-Sk (199.163,51 €) vybral na 3 krát v hotovosti, sumu 7 000 000.-Sk (232.357,43 €) predisponoval na termínovaný účet spoločnosti BALASA, spol. s r.o., Košice, Pražská 2 Košice, sumu 15 500 000.-Sk (514.505,74 €) previedol na bežný účet č. 175 335-136 spoločnosti BALASA spol. s r.o. Košice, Pražská 2 Košice a sumu 1 350 000.-Sk (44.811,79 €) previedol na účet č. XXXX XXXX spoločnosti PROGRES s.r.o., pričom

takýmto svojim konaním obžalovaní spôsobili štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica škodu vo výške 105 091 000.-Sk (3.488.382,13 €), z čoho suma vo výške 84 000 000.-Sk (2.788.289,10 €) predstavuje neoprávnené vyplatený nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu a suma 21 091 000.-Sk (700.092,94 €) predstavuje daň z pridanej hodnoty neoprávnené zahrnutú do dani na vstupe a ovplyvňujúca daňovú povinnosť spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 za mesiac apríl 1997,

2) obžalovaný Ing. C. N., PhD., ako spoločník a konateľ spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891, po vzájomnej dohode s obvineným P. C., ktorý bol splnomocnený konať za spoločnosť AGROSAL, spol. s r.o., Obchodná 43, Bratislava, IČO 35 687 584, v úmysle vylákať prostriedky zo štátneho rozpočtu v prospech spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891, fingovali uzavretie zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 24. 01. 1997, ktoré plnenie z predmetnej zmluvy akoby poskytla spoločnosť AGROSAL, spol. s r.o., Obchodná 43, Bratislava pre spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 a následne P. C., splnomocnený konať za spoločnosť AGROSAL, spol. s r.o., Obchodná 43, Bratislava, IČO 35 687 584 vystavil za sprostredkovateľskú spoločnosť AGROSAL, spol. s r.o., Obchodná 43, Bratislava, IČO 35 687 584 faktúru č. 1/a/97 zo dňa 27. 01. 1997, ktorú následne obžalovaný Ing. C. N., PhD. nechal zapracovať do daňového priznania k dani z pridanej hodnoty spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 v celkovej sume 12 190 000.-Sk (404.633,87 €) ako daň na vstupe za mesiac január 1997, v dôsledku čoho dosiahnutý nadmerný odpočet v rozsahu 9 867 762,- Sk (327 549,69 €) spoločnosti správca dane aj priznal a poskytol formou preúčtovania na existujúci daňový nedoplatok na spotrebnej dani z liehu, hoci žiadne zdaniiteľné plnenie poskytnuté nebolo, uzavretie zmluvy o sprostredkovaní len zinscenovali za účelom získania finančného prospechu vo výške 12 190 000.-Sk (404.633,87 €) v prospech spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča IČO 31 710 891 ku škode štátneho rozpočtu Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica,

3) obžalovaný B. J., ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti BALASA, spol. s r.o. Košice, Pražská 2, IČO 31 737 846, na požiadanie splnomocnenca P. C., konajúceho za spoločnosť AGROSAL, spol. s r.o., Obchodná 43, Bratislava, IČO 35 687 584, ktorý nadobudol finančné prostriedky spôsobom uvedeným v skutku pod bodom 2), zriadil dňa 04. 02. 1997 účet č. XXXXXX-XXX/XXXX v G., a. s., filiálka Košice, na ktorý mu splnomocnenec P. C. za spoločnosť AGROSSAL, spol. s r.o., Obchodná 43, Bratislava, IČO 35 687 584 príkazom zo dňa 04. 02. 1997 poslal finančné prostriedky formou bezhotovostného prevodu vo výške 7 500 000.-Sk (248.954,39 €) z účtu XXXXX-XXX, ktorý bol zriadený dňa 27. 01. 1997 v G., a. s., expozitúra Levoča a ktorý patrilo spoločnosti AGROSAL, spol. s r.o., Obchodná 43, Bratislava, IČO 35 687 584;

následne obžalovaný B. J. napriek vedomosti o skutku v bode 2) za účelom zatajenia jeho spáchania a ukrytia prostriedkov z neho pochádzajúcich,

celkovo v 9-tich prípadoch vykonal výber hotovostí v celkovej sume 4 965 000.-Sk (164.807,80 €), sumu 1 000 000.-Sk (33.193,92 €) previedol na účet spoločnosti LAS, s.r.o. Palugayho 1, Liptovský Mikuláš, IČO 31 644 805, sumu 1 444 000.-Sk (51.251,41 €) previedol na účet spoločnosti Ford Szilcar, s.r.o., Rastislavova č. 65, Košice, IČO 14 353 733, ako úhradu kúpy motorového vozidla pre svoju osobu, a to až do úplného vyčerpania prostriedkov na účte, pričom ako konateľ spoločnosti BALASA spol. s r.o. Košice, Pražská 2, IČO 31 737 846 vystavil pre spoločnosť AGROSAL, spol. s r.o. Obchodná 43, Bratislava IČO 35 687 584 aj písomné potvrdenie, že čiastka 7 500 000.-Sk

(248.954,39 €), uhradená bankovým prevodom zo dňa 05. 02. 1997 je čiastočnou úhradou faktúry č. 1/a/97 s tým, že toto potvrdenie vydal na základe žiadosti spoločnosti AGROSAL, spol. s r.o. Obchodná 43, Bratislava,

4) v úmysle získať finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v prospech spoločnosti Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri likérke 1 Levoča, IČO 31 715 761, zastúpenej spoločníkom a jediným konateľom obvineným P. C., uplatnením si neoprávneného nároku na vrátenie spotrebnej dane z liehu, hoci aj na úkor zvýšenia daňových nedoplatkov v spoločnosti MERKUR, s.r.o., Kežmarok, Popradská 17, Stará Ľubovňa, IČO 31 690 505, v ktorej konateľmi a spoločníkmi bol obžalovaný Ing. I. D. a M. Č. a v spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891, v ktorej bol v tom čase jedným zo spoločníkov obžalovaný Ing. C. N., PhD., ktorý v tom čase zastával funkciu generálneho riaditeľa, po vzájomnej dohode približne v auguste 1997 sa rozhodli, že uskutočnia obchod s objemom 410 000 la liehu od dodávateľa LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 pre odberateľa spoločnosť Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 a následným predajom tohto liehu od dodávateľa Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 pre odberateľa spoločnosť MERKUR, s.r.o., Kežmarok, Popradská 17, Stará Ľubovňa, IČO 31 690 505 a posledným predajom 410 000 la liehu od dodávateľa spoločnosť MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Popradská 17, Stará Ľubovňa, IČO 31 690 505 späť pre odberateľa spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Levoča, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 tak, že potom ako spoločnosť Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 nepožiadala o vrátenie spotrebnej daní z liehu pri nákupe zdaneného liehu od spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 a ani neprizná daňovú povinnosť pri jeho následnom predaji spoločnosti MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Popradská 17, Stará Ľubovňa, vydá spoločnosť MERKUR, s.r.o., Kežmarok, Popradská 17, Stará Ľubovňa, IČO 31 690 505 daňový doklad, z ktorého si táto spoločnosť uplatní nárok na vrátenie spotrebnej daní z liehu, ktorý táto spoločnosť po úhrade z príslušného daňového úradu pošle na účet spoločnosti Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761, ako čiastočnú úhradu faktúry za nákup liehu;

za tým účelom obžalovaný Ing. I. D. a M. Č., ako spoločníci a konatelia spoločnosti MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Popradská 17, Stará Ľubovňa, IČO 31 690 505 dodatkom č. 2 k spoločenskej zmluve o založení spoločnosti zo dňa 13. 08. 1997 zámerne zmenili sídlo spoločnosti MERKUR, s.r.o. Kežmarok do pôsobnosti Daňového úradu Levoča a tu zaregistrovali spoločnosť MERKUR, s.r.o. Kežmarok pod novým sídlom spoločnosti a to so sídlom Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505, ako platcu spotrebnej dane z liehu a platcu dane z pridanej hodnoty;

následne dňa 16. 09. 1997 splnomocnili na ďalšie konanie vo všetkých právnych a daňových úkonoch za spoločnosť MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505 obžalovaného Ing. P. C., v minulosti pracovníka Daňového úradu Kežmarok,

ktorý toho istého dňa, t. j. 16. 09. 1997 na pokyn obžalovaného Ing. I. D. a M. Č. zriadil bežný účet číslo XXXXX-XXX v G. a. s., expozitúra v Levoči ako účet nový, nezaťažný daňovými exekúciami, ktoré spoločnosť MERKUR, s.r.o., Kežmarok, so sídlom Popradská 17, Stará Ľubovňa, IČO 31 690 505 mala na účtoch pre styk s Daňovým úradom v Kežmarku;

následne obžalovaný C. N., PhD., ako konateľ a generálny riaditeľ spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 odpredal spoločnosti Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 zastúpenej spoločníkom a jediným konateľom obvineným P. C. 410 000 la liehu jemného rafinovaného a to faktúrou č. 79300007 zo dňa 22. 08. 1997 účtovanou so spotrebnou daňou z liehu vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a s daňou z pridanej hodnoty vo výške 25 196 960.-Sk (836.385,84 €) pri jednotkovej cene 27,20 Sk (0,903 €) za 1 la liehu,

spoločnosť Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 ako dodávateľ, následne odpredala ten istý lieh, v tom istom objeme, bez zmeny jeho podstaty a úpravy, ako aj bez vyskladnenia zo skladových priestorov spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 a jeho prijatia na sklad odberateľovi, spoločnosti MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505 a to faktúrou č. 970463 zo dňa 30. 09. 1997,

pričom spoločnosť Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 nebola oprávnená tento obchod účtovať so spotrebnou daňou z liehu vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a ani s daňou z pridanej hodnoty vo výške 24 895 200.-Sk (826.369,24 €), pri jednotkovej cene 24.-Sk (0,797 €), pričom predmetná faktúra znela na celkovú sumu 133 135 200.-Sk (4.419.279,03 €), lebo spoločnosť vôbec nebola oprávnená nakladať s jemným rafinovaným liehom a teda nebola oprávnená ani od tohto liehu vystaviť daňový doklad,

spoločnosť MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505, za ktorú z poverenia konateľov spoločnosti obžalovaného Ing. I. D. a M. Č. odo dňa 16. 09. 1997 konal nimi splnomocnený obžalovaný Ing. P. C., ten istý lieh opäť bez zmeny jeho podstaty a úpravy, bez prijatia na sklad a jeho vyskladnenia, ako dodávateľ, odpredala na dvakrát opäť ten istý lieh v celovom množstve 410 000 la naspäť spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891 ako odberateľovi, a to faktúrou č. 101 49 zo dňa 22. 10. 1997 najprv 380 000 la liehu, pri jednotkovej cene 24,20 Sk (0,803 €) a ďalšou faktúrou č. 101 50 zo dňa 03. 11. 1997 bolo odpredaných zvyšných 30 000 la liehu, pri rovnakej jednotkovej cene, spolu so spotrebnou daňou z liehu v súhrne vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a daňou z pridanej hodnoty v súhrne vo výške 24 914 060.-Sk (826.995,28 €), čím sa lieh dostal opäť do vlastníctva spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891,

hoci jej priestory nikdy ani neopustil, keďže spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891, zastúpená obžalovaným Ing. C. N., PhD. na strane skladovateľa a spoločnosť Spišský liehoškrob, s.r.o., Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761, zastúpená splnomocneným zástupcom obvineným P. C. na strane ukladateľa, uzatvorili zmluvu o skladovaní zo dňa 22. 08. 1997 na skladovanie jemného rafinovaného liehu v množstve 410 000 la v nádrži č. 68, dňa 30. 09. 1997 bola uzatvorená zmluva o skladovaní medzi spoločnosťou LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 891, zastúpená obžalovaným Ing. C. N., PhD. na strane skladovateľa a spoločnosťou MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505, zastúpenou splnomocnencom obžalovaným Ing. P. C., na skladovanie toho istého liehu a v tom istom množstve, avšak v tomto prípade v nádrži č. 078, pričom obidve tieto zmluvné strany uzatvorili aj ďalšiu zmluvu o skladovaní zo dňa 30. 10. 1997 na uskladnenie toho istého liehu, ale v množstve 30 000 la v nádrži č. 32,

pričom spoločnosť MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505 si z nakúpeného liehu uplatnila nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €), hoci spoločnosť Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 ako dodávateľ túto daňovú povinnosť nepriznala, konatelia spoločnosti MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505 obžalovaný Ing. I. D. a M. Č. využili, že Daňový úrad v Levoči nebol informovaný o výške ich daňových nedoplatkov z Daňového úradu Kežmarok, oznámili Daňovému úradu Levoča číslo novozaloženého účtu spoločnosti MERKUR, s.r.o. Kežmarok, Košická 16, Levoča, IČO 31 690 505 a to č. ú. XXXXX-XXX (neskoršie č. účtu XXXXXXX), s ktorým mohli voľne disponovať a na ktorý bol následne Daňovým úradom Levoča aj nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) platobným poukazom č. 199710/131 z 13. 10. 1997 tejto spoločnosti vyplatený;

vzápätí bola touto sumou t. j. 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) uhradená časť faktúry č. 970 463 zo dňa 30. 09. 1997 spoločnosti Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 a to aj napriek tomu, že táto spoločnosť nemohla vystaviť daňový doklad a sama si pri predaji liehu ani nepriznala daňovú povinnosť k spotrebnej dani z liehu;

takýmto konaním obžalovaní Ing. C. N., Ing. I. D., Ing. P. C., spolu s M. Č. obohatili spoločnosť Spišský liehoškrob, s.r.o. Spišská Nová Ves, Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 715 761 o sumu 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a v rovnakej výške poškodili štátny rozpočet Slovenskej republiky zastúpenej Dňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica,

5) obžalovaná Ing. I. T. ako spoločníčka a konateľka spoločnosti PESIP, spol. s r. o., Krajinská 3, Piešťany, IČO 34 105 298 a odo dňa 19. 10. 1998 aj ako predsedníčka predstavenstva spoločnosti PESIP, a. s., Krajinská 3, Piešťany, IČO 36 229 580, od 05. 11. 1998 s názvom spoločnosti White Lady, a. s., Zimná 47, Spišská Nová Ves, IČO 36 229 580, na ktorú akciovú spoločnosť sa dňa 19. 10. 1998 pretransformovala spoločnosť PESIP, spol. s r.o. Krajinská 3, Piešťany, IČO 34 105 298, po

dohode s obžalovaným Ing. J. N., v úmysle obohatiť sa vykázaním zvýšenia nákladov ovplyvňujúcich daňové povinnosti, uzavreli fiktívnu Zmluvu o sprostredkovaní medzi spoločnosťou PESIP, spol. s r.o., Krajinská 3, Piešťany, IČO 34 105 298 ako záujemcom a spoločnosťou AVC holding, a. s., Hurbanova 42, Žilina, IČO 36 003 069 ako sprostredkovateľom, následne predstierali plnenie tejto zmluvy, pričom dodávateľ spoločnosť AVC holding, a. s., Hurbanova 42, Žilina, IČO 34 105 298, za ktorú konal bez splnomocnenia obžalovaný Ing. J. N., vystavil fiktívnu faktúru s odmenou pre sprostredkovateľa č. 121011998, zo dňa 12. 10. 1998 v celkovej výške 18 450 000.-Sk (612.427,80 €), so základom dane vo výške 15 000 000.-Sk (497.908,78 €) a s vyčíslenou daňou z pridanej hodnoty vo výške 3 450 000.-Sk (114.519,02 €), a následne túto sumu obžalovaná Ing. I. T. aj postupne vyplatila a to pokladničným výdavkovým dokladom zo dňa 23. 11. 1998 v sume 4 950 000.-Sk (164.309,89 €), ktorá suma predstavovala 23 % daň z pridanej hodnoty vyfakturovanej spomenutou faktúrou č. 121011998 zo dňa 12. 10. 1998, výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 20. 01. 1999 v sume 3 500 000.-Sk (116.178,71 €), výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 22. 02. 1999 v sume 1 000 000.-Sk (33.193,92 €) a výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 08. 03. 1999 v sume 9 000 000.-Sk (298.745,26 €),

túto faktúru obžalovaná Ing. I. T. zaviedla do účtovníctva spoločnosti PESIP, spol. s r.o., Krajinská 3, Piešťany, IČO 34 105 298, hoci žiadne plnenie z nej poskytnuté nebolo a sumu 15 000 000.-Sk (497.908,78 €), ako základ dane uplatnila v nákladoch spoločnosti PESIP, spol. s r.o. Krajinská 3, Piešťany, IČO 34 105 298 v daňovom priznaní k dani z príjmov právnických osôb za rok 1998 a zároveň sumu 3 450 000.-Sk (114.519,02 €) uplatnila ako „daň na vstupe“ v daňovom priznaní dane z pridanej hodnoty spoločnosti za spoločnosť White Lady, a. s., Zimná 47, Spišská Nová Ves, IČO 36 229 580 za 4. štvrtrok 1998, ktoré obžalovaná Ing. I. T. podala dňa 20. 01. 1999 na Daňový úrad Levoča, čím uviedli do omylu Daňový úrad Levoča;

takýmto svojim konaním obžalovaná spôsobila štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica, lebo neoprávnene zo štátneho rozpočtu získala sumu vo výške 6 000 000.- Sk (199.163,51 €) na dani z príjmu právnickej osoby, ktorú uplatnila za spoločnosť PESIP s.r.o., Krajinská 3, Piešťany, IČO 34 105 298 ako aj sumu vo výške 3 450 000.- Sk (114.519,02 €), ktorú uplatnila ako daň na vstupe v daňovom priznaní dane z pridanej hodnoty za spoločnosť White Lady, a. s., Zimná 47, Spišská Nová Ves, IČO 36 229 580,

6) obžalovaný Ing. C. N. PhD., ako spoločník a konateľ spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 89 a zároveň jej generálny riaditeľ spolu s obžalovaným Ing. J. N. konajúcim za spoločnosť KOMFERR s.r.o., Atletická 34, Košice, IČO 36 184 772, v úmysle obohatiť sa vykázaním zvýšenia nákladov ovplyvňujúcich daňové priznanie, ako aj získať v hotovosti peniaze z pokladne spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 89,

v presne nezistený deň v mesiacoch október - november 1998 uzavreli fiktívnu zmluvu o sprostredkovaní zo dňa 02. 02. 1998 medzi záujemcom, spoločnosťou LIEHOFRUCT WHITE LADY, s. r. o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 89 a spoločnosťou KOMFERR, s.r.o., Atletická 34, Košice, IČO 36 184 772, ako sprostredkovateľom, s predmetom zabezpečenia príležitosti na uzatvorenie zmluvy o predaji rafinovaného liehu a výrobkov na báze liehu s treťou osobou s odmenou pre sprostredkovateľa 12 000 000.-Sk (398.327,02 €) bez dane z pridanej hodnoty, ktorá bude zaplatená najneskôr do 31. 10. 1998;

následne bez uskutočnenia reálneho plnenia zmluvy obžalovaný Ing. J. N. za spoločnosť KOMFERR, s.r.o., Atletická 34, Košice, IČO 36 184 772, ako dodávateľa, ktorý bol splnomocnený na zastupovanie tejto spoločnosti na základe plnej moci zo dňa 14. 10. 1998, vystavil fiktívnu faktúru č. 98 10 22 s odmenou pre sprostredkovateľa 12 000 000.-Sk (398.327,02 €) a aj s daňou z pridanej hodnoty vo výške 2 760 000.-Sk (91.615,22 €) spolu na čiastku 14 760 000.-Sk (489.942,24 €), ktorú spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 89 prevzala dňa 23. 10. 1998 a ktorú sumu aj následne spoločnosť LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 89 postupne vyplatila a to:

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 23. 10. 1998 v sume 3 960 000.-Sk (131.447,91 €),

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 26. 10. 1998 v sume 5 000 000.-Sk (165.969,59 €),

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 27. 10. 1998 v sume 3 000 000.-Sk (99.581,76 €),

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 02. 11. 1998 v sume 2 800 000.-Sk (92.942,97 €), pričom túto faktúru obžalovaný Ing. C. N. PhD. predložil na spracovanie pracovníkom ekonomického úseku spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 89 a suma dane z pridanej hodnoty vo výške 2 760 000.-Sk (91.615,22 €) bola následne zaúčtovaná ako „daň na vstupe“ v daňovom priznaní za mesiac október 1998, čím došlo k prevýšeniu „dane na vstupe“ nad „daňou na výstupe“ a takto získaný nadmerný odpočet v sume 228 822.-Sk (7.595,50 €) im daňový úrad preúčtoval na daňový nedoplatok na spotrebnej dani z liehu; takýmto konaním uviedli Daňový úrad Levoča do omylu, čím spôsobili škodu vo výške 2 531 178.-Sk (84.019,72 €), ktorá suma mala byť vyčíslená ako daňová povinnosť spoločnosti LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o., Pri Likérke 1, Levoča, IČO 31 710 89 pri neuplatnení si fiktívnej faktúry č. 98 10 22 vystavenej s dátumom 02. 02. 1998,

t e d a

v bode 1)

obžalovaní Ing. C. N., PhD. a I. J. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli iného do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu a obžalovaný B. J. inému úmyselne poskytol pomoc na spáchanie trestného činu, odstránením prekážok, aby iný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

v bode 2)

obžalovaný Ing. C. N., PhD. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak škodu na cudzom majetku veľkého rozsahu,

v bode 3)

obžalovaný B. J. vec značnej hodnoty, ktorá je príjmom z trestného činu, predisponoval na účet v banke a získal takým činom pre iného prospech veľkého rozsahu,

v bode 4)

obžalovaní Ing. C. N., PhD., Ing. I. D. a Ing. P. C. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli iného do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

v bode 5)

obžalovaná Ing. I. T. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla iného do omylu a spôsobiла tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

v bode 6)

obžalovaný Ing. C. N., PhD. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu,

t ý m s p á c h a l i

obžalovaný Ing. C. N., PhD.

v bode 1), 2), 4) pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

v bode 6) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný I. J.

v bode 1) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný B. J.

v bode 1) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.

v bode 3) trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a/, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný Ing. I. D.

v bode 4) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný Ing. P. C.

v bode 4) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaná Ing. I. T.

v bode 5) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

z a t o s a o d s u d z u j ú :

obžalovaný Ing. C. N., PhD.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/, § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa určuje skúšobná doba vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 30 000.-€ (tridsaťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok,

obžalovaný I. J.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. na trest

odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa určuje skúšobná doba vo výmere 2 (dva) roky.

obžalovaný B. J.

podľa § 252 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/, § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa určuje skúšobná doba vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 15 000.-€ (pätnásťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov,

obžalovaný Ing. I. D.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa určuje skúšobná doba vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 10 000.-€ (desaťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov,

obžalovaný Ing. P. C.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa určuje skúšobná doba vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 10 000.-€ (desaťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov,

obžalovaná Ing. I. T.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa určuje skúšobná doba vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 5 000.-€ (päťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

V podrobnom odôvodnení tohto rozsudku je popísaná aj celá chronológia doterajšieho priebehu konania, vrátane obsahu doterajších rozhodnutí súdu prvého stupňa, odvolacieho a dovolacieho súdu.

Proti rozsudku podali včas (v zákonnej lehote) odvolania jednak prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) a jednak obžalovaní I. J., Ing. I. T., B. J. a Ing. I. D..

Prokurátor podal odvolanie len proti výroku o treste, a to v neprospech všetkých šiestich obžalovaných.

Obžalovaní - odvolatelia podali odvolanie proti všetkým výrokom, ktoré sa ich týkajú, teda proti výroku o vine aj proti výroku o treste u svojich osôb.

Obsah odvolacích námietok, pokiaľ boli konkrétne vyjadrené, je uvedený v nasledujúcich častiach tohto odôvodnenia, ktoré sa konkrétnymi odvolaniami zaoberajú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v pozícii odvolacieho súdu, keďže

nezamietol podané odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por., preskúmal vec v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 Tr. por., vychádzajúc pri rozsahu prieskumu aj (primárne) z rozsudku najvyššieho súdu vydaného v dovolacom konaní 4. februára 2014 pod sp. zn. 2TdoV 21/2015.

Najvyšší súd rozhodol o podaných odvolaniach v neprítomnosti obžalovaných, poškodeného a obhajkyne obžalovaného J., a to pri splnení zákonných podmienok a v súlade s obsahom písomných podaní odvolateľov.

Pokiaľ ide o obžalovaného J. a jeho obhajkyňu, naposledy menovaná síce na jednej strane žiada o odročenie verejného zasadnutia, na druhej strane však uvádza, že ak súd zistí splnenie zákonných podmienok pre jeho vykonanie, obžalovaný trvá na podanom odvolaní, navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové konanie, zároveň odvolanie krátko odôvodňuje.

Keďže ide o podanie obhajcu (znaleho zákona) a teda aj podmienok konania verejného zasadnutia (§ 293 Tr. por.), a keďže každé podanie je potrebné posúdiť podľa jeho obsahu (§ 62 ods. 1 Tr. por.), formuláciu o návrhoch na rozhodnutie pre prípad konania verejného zasadnutia je potrebné chápať ako žiadosť o vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu. Za týchto okolností bolo vykonanie verejného zasadnutia možné v zmysle § 293 ods. 7 a § 293 ods. 9 veta prvá a contrario Tr. por. (ustanovenie § 293 ods. 10 Tr. por. zakladá povinnosť obhajcu zúčastniť sa verejného zasadnutia o odvolaní, neurčuje však nemožnosť vykonať verejné zasadnutie bez prítomnosti obhajcu, ktorá sa obmedzuje na príklady uvedené v odseku 9 dotknutého ustanovenia).

Najvyšší súd odvolacím prieskumom zistil nasledovné:

Súd prvého stupňa vec v novom konaní prejednal v rozsahu potrebnom z hľadiska obsahu predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (tak ako to zodpovedá mechanizmu nového konania po zrušení právoplatne skončenej veci rozhodnutím o dovolaní) a rozhodol v súlade so stavom veci a zákonom, a to v otázke viny aj trestu. Svoje rozhodnutie i náležite odôvodnil.

V odôvodnení sa potom optimálne vyrovnal so všetkými relevantnými okolnosťami, oproti svojmu pôvodnému rozsudku obsahovo navyše aj s okolnosťami uvedenými v zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu, najmä tými, v ktorých bolo konštatované porušenie zákona vo výroku zrušujúceho rozsudku.

To sa týka v prvom rade ustanovenia § 88 Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006 (ďalej len „Tr. zák.“), napadnutý rozsudok sa týmito okolnosťami zaoberá na čl. 167 a 168.

Je možné len dodať, že vzhľadom k okolnostiam prípadu a rozsahu daňovo-podvodnej činnosti, ale aj spôsobu jej spáchania niet pochybností o dosiahnutí stupňa spoločenskej nebezpečnosti (§ 3 ods. 4 Tr. zák.), ktorá podmieňuje možnosť z materiálneho hľadiska konštatovať spáchanie trestného činu, rovnako tak z hľadiska použitia okolností, ktoré podmieňujú použitie vyššej trestnej sadzby pri jednotlivých spáchaných trestných činoch v zmysle § 88 Tr. zák.

V naposledy uvedenom prípade ide o prospech, resp. škodu veľkého rozsahu (v jednom prípade, a to pri skutku v bode 6, o značnú škodu). Podstatné zvýšenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti je dané tým, že išlo o trestnú činnosť zameranú proti daňovým príjmom štátu, závažnosť ktorej je priamo úmerná rozsahu takej činnosti, resp. rozsahu zásahu do verejných financií.

Ide o konanie, ktoré sa považuje za spoločensky mimoriadne škodlivé, čo sa v ďalšom vývoji trestného zákonodarstva prejavilo zvýšením trestných sadzieb ako daňových, tak i majetkových trestných činov.

Materiálny prvok, vzhľadom na odstup od spáchania predmetných skutkov, sa z hľadiska okolností prípadu prejavil pri ukladaní trestu, a to v použití zmierňovacieho ustanovenia (§ 40 Tr. zák.), tak ako na to správne poukázal ŠTS. Toto ustanovenie bolo obsahovo rešpektované už v pôvodnom rozsudku z 27.

júla 2011, nebolo len uvedené vo výroku o treste, k čomu je potrebné reprodukovat' vtedajšie úvahy odvolacieho súdu:

Pokiaľ ide o ustanovenia, ktoré je potrebné použiť vo výroku o treste je potrebné upresniť (opäť ako pri kvalifikačných nedostatkoch bez potreby zrušenia dotknutého výroku), že bolo z hľadiska právnej správnosti potrebné označiť ustanovenie Trestného zákona účinného v čase spáchania dotknutých činov, podľa ktorého sa posudzovala trestnosť a ukladal sa trest, ktoré (ustanovenie) poskytuje možnosť mimoriadneho zníženia trestu (ide o § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona v príslušnom znení).

Článok 6 ods. 1 s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd upravuje právo na prejednanie vecí súdom v primeranej lehote (obdobne ako článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 7 Trestného poriadku), neustanovuje však sankciu za nezabezpečenie realizácie tohto práva, (prislúchajúceho „každému“) orgánmi dotknutého štátu, spočívajúcu v znižovaní trestu alebo zastavení trestného stíhania. Taká sankcia je s označeným ustanovením Dohovoru zlučiteľná, musí však byť ustanovená vnútroštátnym právnym poriadkom. V prípade Slovenskej republiky ide o mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Trestného zákona, respektíve v § 40 Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006.

Pokiaľ ide o naposledy uvedené ustanovenie, neprimeraná dĺžka trestného stíhania, nezavinená obžalovaným (aj v prípade, ak nie je subjektívne zavinená ani orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom) je okolnosťou prípadu, ktorá aj pri zohľadnení ustanovenia § 88 Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006 umožňuje zníženie trestu pod dolnú hranicu zvýšenej sadzby priradenej vo vyššom odseku dotknutého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona k okolnosti, ktorá podmieňuje použitie takej zvýšenej sadzby (v prípade ustanovenia § 39 Trestného zákona v znení účinnom od 1. januára 2006 nie je taký postup obmedzený ani pri iných výnimočných okolnostiach prípadu).

ŠTS v zmysle požiadavky dovolacieho súdu správne posúdil a vysporiadal sa aj s otázkou formy zavinenia, keď u všetkých páchatel'ov, vrátane obžalovaného J. pri skutku v bode 3, konštatoval priamy úmysel v zmysle § 4 písm. a/ Tr. zák.

Je potrebné dodať, že vzhľadom na spôsob spáchania činov, a to v súhrne konania jednotlivých osôb, ale aj v prípadoch ich individuálneho konania, ide o prísne účelovú činnosť sledujúcu zabezpečenie majetkového prospechu pre dotknuté subjekty a ich prostredníctvom (primárne) aj pre seba (pre páchatela).

Nepriamy úmysel (§ 4 písm. b/ Tr. zák.) tu neprichádza do úvahy, nakoľko nešlo o konanie „do neurčita“, kde by spôsobený následok bol subjektívne pokrytý len uzročením s jeho nastavením. Tomu zodpovedá popis jednotlivých skutkov vo výroku o vine, vrátane skutku v bode 3, kde išlo o legalizačnú činnosť.

Pokiaľ ide o čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý je taktiež uvedený vo výroku rozsudku dovolacieho súdu ako súčasť porušenia zákona, z odôvodnenia vyplýva, že (okrem vplyvu dĺžky konania na ukladanie trestu) bolo toto ustanovenie použité ako podklad pre (dovolacím súdom použité) analogické uplatnenie princípu benefícia coactionis (vyjadreného pre odvolacie konanie v § 324 Tr. por.) v dovolacom konaní. Na tomto základe boli potom rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa zrušené aj v prospech obžalovaných B. J. a Ing. P. C..

Čo sa týka uplatnených odvolacích námietok (obžalovaní J., T., J. a D.), na tieto v celom ich podstatnom obsahu dáva odpoveď už predchádzajúce uznesenie odvolacieho súdu zo 4. júna 2013, vzťahujúce sa na rovnako zistený skutkový stav, pričom aj odvolacie námietky (tam, kde sú konkrétne formulované) sa v ich relevantnom vyjadrení zhodujú s námietkami v pôvodnom odvolacom konaní.

Z toho vyplýva i aktuálna reakcia odvolacieho súdu na tieto námietky, ktorej súčasťou je aj odkaz na

jeho pôvodné rozhodnutie, nakoľko jednotlivé rozhodnutia súdu (konajúcich súdov) v ich postupnej nadväznosti tvoria obsahovú jednotu (pričom dovolacím súdom boli spochybnené len niektoré rozhodovacie momenty, u ktorých bolo konštatované porušenie zákona).

Vychádzajúc z tohto kontextu, ku jednotlivým odvolaniam (konkrétne a navyše):

Odvolanie obžalovaného J. je obsahovo i výslovne výňatkom z odvolania proti predchádzajúcemu rozsudku z 27. júla 2011. Vzhľadom na skutkovú a právnu zhodu výroku o vine vo vyššie uvedenom a tomto rozsudku je potrebné odkázať na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami tohto obžalovaného v uznesení odvolacieho súdu zo 4. júna 2013 na č.l. 28 ods. 2 - 6, č.l. 29 ods. 1 a 2, a v nadväznosti na zhodu s vtedajším odvolaním obžalovaného N. aj na č.l. 24 ods. 1 a ods. 3 - 5, č.l. 25 a č.l. 26 ods. 1 - 3. Tam sú uplatňované námietky systematicky riešené. Napriek tomu, odvolací súd v nadväznosti na aktuálne podané odvolanie uvádza, že:

Pokiaľ obžalovaný namieta, že rozsudok je nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a nereaguje na jeho obranu, rozsudok naopak systematicky a podrobne pokrýva otázky skutkové i právne, v nadväznosti na vykonané dokazovanie, a to aj vo vzťahu ku skutku v bode 1, ktorý sa týka obžalovaného J.. V kontexte tohto rozboru presvedčivo vyvracia i obranu obžalovaného, ktorý na jednej strane obhajuje legálnosť dotknutej manipulácie s liehom, na druhej strane však predstiera svoju nevedomosť o ekonomickej a právnej povahe celej operácie a zdôrazňuje späťvzatie svojej žiadosti na Daňový úrad Košice I za spoločnosť FABRICIUS s.r.o. (pri postupnosti dokladovaného prevodu medzi spoločnosťami LIEHOFRUCT WHITE LADY, s.r.o. - ďalej len „LWL“, BALASA s.r.o., FABRICIUS s.r.o. a opäť LWL), a tým „odsťavenie“ od konania ďalších spolupáchateľov.

V naposledy formulovanej téze spočíva i dominantná odvolacia námietka, ktorá má vyvinúť obžalovaného na báze jeho dobromyseľnosti, neznalosti inej než odbornovo-výrobnej problematiky a reakcie skôr uvedeným späťvzatím na negatívne stanovisko Daňového úradu Košice I, po ktorom mal byť ubezpečený všetkými zainteresovanými osobami, že celá záležitosť bude daná do poriadku.

K tomu je potrebné potvrdiť, že z podrobného odôvodnenia napadnutého rozsudku jasne vyplýva postupnosť krokov, ktoré viedli k dokonaniu trestného činu. Súčasťou tohto mechanizmu bolo i konanie obžalovaného J., ktorý bol konateľom dvoch z troch zainteresovaných spoločností. Pokiaľ vzal uplatnenie nároku na vrátenie spotrebnej dane (daňové priznanie k tejto dani za mesiac marec 1997 - predaj Balasa - Fabricius a Fabricius - LWL) späť, išlo o konanie vynútené reakciou Daňového úradu Košice I na už skôr uvedenú právne relevantnú okolnosť, že nakúpený lieh nebol použitý na výrobu výrobku, ktorý je predmetom dane. Prerušenie odpočtového reťazca by potom znemožnilo naplniť zámer páchatel'ov.

Je nepochybné, že obžalovaný o plánovanom efekte celej operácie vedel a bol súčasťou zabezpečenia jeho realizácie i bez príslušných odborných vedomostí. Jeho obhajoba sa významne opiera o okolnosť, že o akejkolvek protiprávnosti nebol informovaný. Je však vylúčený náhodný priebeh udalostí s nastalým finančným (daňovým) efektom. Na jeho dosiahnutie bola naopak potrebná vedomá súčinnosť predovšetkým štatutárnych zástupcov dotknutých spoločností (a s nimi spolupracujúcich osôb).

Pokiaľ ide o namietanú okolnosť súhlasu Fondu národného majetku s odpredajom časti podniku LWL, ako túto žiadosť formulovala naposledy uvedená spoločnosť, rovnako (bez zmeny oproti pôvodnému rozhodovaniu) platí nasledovné:

V odôvodnení napadnutého rozsudku je podrobne popísané, na základe čoho dospel súd prvého stupňa k záveru o fingovaní predaja, vrátane okolností samotnej zmluvy, súhlasu Fondu národného majetku, znaleckého posudku na hodnotu predmetu predaja a vykonanej fakturácie. Fond národného majetku predaj neodobril s vedomosťou o cykle spätného (predstieraného) predaja liehu a pri vyslovení súhlasu s predajom časti podniku (spojeného s uvoľnením záložného práva na nehnuteľnosti) vychádzal z posudzovania úplne iných kritérií.

Navyše, fingovaný predaj časti podniku, ktorý bol zameraný na „predaj“ liehu bez spotrebnej dane a dane z pridanej hodnoty bol len predpolím následnej spätnej fakturačnej operácie, ktorou (až) bola spôsobená škoda, uplatnením príslušných odpočtových nárokov spoločnosťou LWL. Tú zároveň nezaťažila daňová povinnosť z prvotného predaja u oboch dotknutých druhov dane (ako predaja oslobodeného od dane).

V konečnom dôsledku, okolnosť, že iné osoby, ktoré boli podľa odvolateľa zapojené do diania v predmetnom prípade, neboli trestne stíhané, nie je v dôsledku obžalovacej zásady v súdnom konaní riešiteľná ani revidovateľná.

Ak teda odvolateľ žiada, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, alebo aby bol rozhodnutím odvolacieho súdu spod obžaloby oslobodený, nebolo možné mu vyhovieť a jeho odvolanie bolo zamietnuté ako nedôvodné.

Odvolanie obžalovanej T.:

Pre obsahové opakovanie sa odvolacích námietok je potrebné odkázať na uznesenie odvolacieho súdu zo 4. júna 2013 na č.l. 42 a 43.

K jednotlivým konkrétnym, v terajšom odvolaní uplatneným okolnostiam najvyšší súd navyše uvádza:

- sprostredkovateľská zmluva a faktúra od spoločnosti AVC Holding nebola v konaní zabezpečená

Faktúra je zachytená v evidencii došlých faktúr spoločnosti Esip a táto položka bola uplatnená aj v daňovom priznaní týkajúcom sa jednak dane z príjmu právnických osôb za rok 1998 a jednak dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za IV. kvartál roku 1998. V tomto rozsahu bol aj uplatnený náklad a odpočet DPH predmetom daňovej kontroly pri oboch druhoch daní, pričom všetky vyššie uvedené údaje sú z hľadiska trestného konania dôkazne použiteľné.

Samotná obžalovaná pritom tvrdí, že k plneniu z vyššie uvedenej zmluvy (sprostredkovanie zníženia ceny za pohľadávku) reálne došlo. Príslušné položky (15 mil. Sk a 3 450 000 Sk) aj potom uplatnila vo vyššie uvedených daňových priznaniach.

- zníženie hodnoty odkúpenej pohľadávky (od f. ECM s.r.o.) zo 73 mil. Sk na 12 mil. Sk účtovne predstavovalo výnos 61 mil. Sk, ktorý sa znížil o províziu vo výške 15 mil. Sk pre spoločnosť AVC Holding, teda na 46 mil. Sk, z ktorého potom činila daň z príjmu právnických osôb 18,4 mil. Sk (pri 40 %-nej sadzbe).

Pri fiktívnom sprostredkovaní zníženia ceny pohľadávky išlo práve o neoprávnené zníženie daňového základu dane z príjmov právnických osôb a neoprávnené získanie odpočtu DPH, čomu koreluje nepriznanie (a nezaplatenie) príslušných položiek spoločnosťou AVC Holding (mala ich vykázať pri dani z príjmov právnických osôb ako výnos - súčasť daňového základu, a to vo výške 15 mil. Sk a pri DPH ako „daň na výstupe“ (teda daňovú povinnosť) vo výške 3 450 000 Sk).

- výpoveď svedka E. je nevieryhodná, nedostavoval sa na hlavné pojednávanie a pokiaľ ako štatutárny zástupca f. AVC Holding nezabezpečil účtovné vykázanie a daňové priznanie výnosu z vyššie uvedených súm (15 mil. Sk - daň z príjmov právnických osôb a 3 450 000 Sk - DPH), mal byť trestne stíhaný.

Výpoveď svedka E. zapadá do okolností zistených v príslušnom kontexte (vrátane okolností, týkajúcich sa dôvodov príslušného odsúdenia Ing. J. N. tak, ako sú popísané na č.l. 104 ods. 1 napadnutého rozsudku) a teda je dôveryhodná práve v tom zmysle, že pomáhal vytvárať fiktívne sprostredkovanie pri skutku v bode 5 v úlohe tzv. „bieleho koňa“. To by mohlo byť aj dôvodom jeho trestného stíhania, čo však odvolací súd bližšie nerozoberá, nakoľko v dôsledku uplatnenia obžalovacej zásady je menovaný v

súdnom konaní výhradne v pozícii svedka.

Trestný čin by tu však nespočíval v nepriznaní príslušnej daňovej povinnosti za spoločnosť AVC Holding, nakoľko z fiktívnych (nie skutočných) príjmov sa nepriznáva a neplatí daň (čo samozrejme platí aj v prípade, ak sa prevzatie prostriedkov len formálne - dokladovo deklaruje, alebo sa „prijaté“ peniaze na základe predchádzajúcej dohody odovzdajú späť, resp. inej osobe).

Uvedené platí i o možnej trestnoprávnej zodpovednosti ďalších osôb vystupujúcich v konaní v procesnej pozícii svedka, ktorú odvolateľka naznačuje.

- strata dokladov spoločnosti Pesip s.r.o. znamená stav dôkaznej núdze, ktorý priamo predurčuje oslobodenie obžalovanej spod obžaloby

Zistenie (dokázanie) relevantných okolností (zodpovedajúcich kvalifikačným momentom) nie je viazané na účtovnú dokumentáciu. Rozhodujúci je stav skutočný, nie stav vytvorený dokladovo a príslušné okolnosti možno v trestnom konaní dôkazne zistiť aj inak (§ 119 ods. 2 Tr. por.).

- ako svedok nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý konateľ JUDr. T., bola čítaná len jeho výpoveď z prípravného konania - vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora zároveň obžalovaná namietla, že pri výsluchu svedka T. v prípravnom konaní nebol prítomný jej vtedajší obhajca JUDr. Križalkovič - ide o výsluch z 2. októbra 2003

Menovaný svedok bol v tento deň vypočutý od 8,10 do 8,30 hod., keď vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam týkajúcim sa obchodnej spoločnosti Liehofruct White Lady, s.r.o., ktorú v príslušnom období zastupoval ako komerčný právnik, upozornil na zákaz svojho výsluchu z hľadiska zákonom uloženou povinnosťou mlčanlivosti, od ktorej nebol oslobodený. Podľa zápisnice boli o výsluchu upovedomení obhajcovia dotknutých obvinených, okrem iného aj JUDr. Križalkovič, ktorí sa však nedostavili.

Svedok bol potom o 8,45 hod., teda v bezprostrednej časovej nadväznosti vypočúvaný ku skutku v bode 5 rozsudku (ku svojej účasti na podnikaní spoločnosti Pesip), pri ktorom výsluchu v nadväznosti na vyššie uvedené žiaden z obhajcov (vrátane JUDr. Križalkoviča) nebol.

Ak obhajca možnosť účasti na výsluchu nevyužije, je taká zápisnica použiteľná aj pre jej čítanie na hlavnom pojednávaní, nakoľko obhajobe bola účasť na výsluchu umožnená.

Navyše, táto výpoveď nebola relevantná pre uznanie viny (súd ho na nej nezaložil), nakoľko rozhodujúce úkony popísané v bode 5 výroku rozsudku vykonávala obžalovaná osobne (nie JUDr. T.).

- súd sa nezaoberal okolnosťami odpredaja majetku spoločnosťou Liehofruct White Lady, s.r.o. spoločnosti Pesip (ktorá neskôr zmenila názov na Liehofruct White Lady, a.s.) a časovými súvislosťami zmien v osobách spoločníkov a konateľov spoločnosti Pesip, s.r.o., keď na jednej strane obžalovaná naznačuje, že operácia, ktorá mala súvisieť s tvrdeným sprostredkovaním zníženia ceny pohľadávky, bola so spoločnosťou AVC Holding dohodnutá pred vstupom obžalovanej do spoločnosti Pesip, zároveň však obhajuje oprávnenosť postupu pri vyplatení provízie v sume 15 mil. Sk s 23 % DPH.

Okolnosťou súvislosti fiktívneho sprostredkovania zníženia ceny pohľadávky v kontexte charakteru tejto pohľadávky (vytvorenej pri skutku v bode 4) s odpredajom majetku spoločnosťou LWL spoločnosti Pesip sa zaoberá predchádzajúce uznesenie odvolacieho súdu na č.l. 43.

V kontexte uvedeného, je zrejmé, kedy bola dotknutá faktúra vystavená, čo zodpovedá i jej označeniu v evidencii došlých faktúr spoločnosti Pesip a je tiež dané, že všetky úkony v daňovom konaní, z ktorých rezultuje trestnoprávna zodpovednosť, vykonala osobne obžalovaná T.. Bolo tomu tak v situácii, keď vedela a musela vedieť, že sprostredkovanie zníženia ceny je fiktívne, vykazované prostredníctvom

rozpisu vyplatenia sprostredkovateľskej provízie S. E., ktorý reálne spoločnosť AVC Holding nezastupoval a táto ani žiadnu činnosť nevyvíjala. Naposledy uvedená okolnosť bola nepochybne dokázaná, čím je vyvrátené tvrdenie obžalovanej, že bolo za čo zaplatiť (že sprostredkovateľ zmluvu splnil).

Na základe uvedeného bolo odvolanie obžalovanej T., oproti jej návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k jej osobe a na jej oslobodenie podľa § 285 písm. a/ Tr. por., zamietnuté ako nedôvodné.

Pokiaľ ide o obžalovaného D., u tohto sa skutkový stav a právna kvalifikácia oproti predchádzajúcemu rozsudku tiež nezmenili. Aktuálne podané odvolanie len rámcovo namieta, že sa menovaný neobohatil na škodu cudzieho majetku, preto nemohol spôsobiť škodu veľkého rozsahu.

Otázka právnej kvalifikácie a jej jednotlivých momentov, vrátane kvantifikácie škody veľkého rozsahu v zmysle § 250 ods. 4 Tr. zák. je rozobraná v napadnutom rozsudku. V ďalšej časti tohto odôvodnenia je potom vysvetlené, že výška škody (a to na majetku štátu), ktorá je výsledkom konania všetkých spolupáchateľov, nie je totožná s mierou (rozsahom) vlastného obohatenia sa jednotlivých spolupáchateľov, ktoré však bolo základom motivácie ich konania.

Odvolateľ ďalej uvádza, že v prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru o jeho vine, namieta uloženie peňažného trestu a v tomto smere poukazuje na rozhodnutie dovolacieho súdu.

Pokiaľ ide o peňažný trest, vzhľadom k predĺženiu časového obdobia od spáchania dotknutého činu a dĺžku konania rozhodol ŠTS o znížení tohto trestu oproti pôvodnému rozsudku z pätnásťtisíc na desaťtisíc Eur a o znížení náhradného trestu odňatia slobody z jedného roka na šesť mesiacov. Také zmiernenie je úplne postačujúce, preto bolo odvolanie obžalovaného D. zamietnuté ako nedôvodné.

Odvolanie obžalovaného J. je len všeobecne formulovanou námietkou vo vzťahu ku odôvodneniu rozsudku a vo vzťahu k úmyslu spáchať trestný čin.

Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, toto nie je nedostatočné, naopak je podrobné a výstižné. Jasne z neho vyplýva aj danosť subjektívnej stránky vo vzťahu k obom dotknutým skutkom. Zároveň, rovnako ako v predchádzajúcom prípade, u právnej kvalifikácie skutku v bode 3 a znaku získania takým činom prospechu veľkého rozsahu je ešte potrebné uviesť, že prospechom sa tu nerozumie samotný príjem z trestného činu, ktorý (prospech) bol získaný iným skutkom (tu trestným činom uvedeným v bode 2).

Prospechom získaným legalizáciou príjmu alebo iného majetku z trestnej činnosti ako okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v zmysle § 233 ods. 2 písm. b/, ods. 3 písm. b/ a ods. 4 písm. a/ Trestného zákona (predtým vyššie odseky v § 232 Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006) sa rozumie prospech získaný zatajením existencie, zakrytím súvislosti s trestnou činnosťou alebo zmarením postihnutia v trestnom konaní takého príjmu či majetku. Získaním prospechu uvedeného v predchádzajúcej vete sa nerozumie pôvodné získanie príslušnej majetkovej hodnoty trestnou činnosťou, ku ktorému nedošlo až legalizáciou, ale už trestným činom spáchaným iným, skorším skutkom. Dotknutý znak, zodpovedajúci príslušnej hodnote príjmu alebo iného majetku získaného trestným činom môže byť teda ako škoda, prospech alebo rozsah činu kvalifikačne zohľadnený pri oboch na seba nadväzujúcich skutkoch (iný trestný čin a trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti), ktoré nie sú spáchané v jednočinnom súbehu.

Na základe uvedeného bolo odvolanie obžalovaného J., oproti návrhu na zrušenie rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a/ - e/ Tr. por. a na vrátenie veci na nové prerokovanie, zamietnuté ako nedôvodné.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, toto bolo výslovne podané proti výroku o treste, preto sa odvolací súd nezaobrá tými jeho pasážami, ktoré obsahovo smerujú proti záverom zrušujúceho rozsudku vydaného v dovolacom konaní.

Čo sa týka výšky trestu, samotný prokurátor alternuje svoj návrh uložením vyšších peňažných trestov, ku ktorému mal podľa neho súd prvého stupňa pristúpiť, ak sa domnieval, že uväznenie obžalovaných po príliš dlhej dobe od spáchania dotknutej trestnej činnosti by nebolo primerané.

Tu je potrebné uviesť, že aj keď nové konanie po zrušení pôvodného rozsudku neprinieslo žiadne relevantné momenty a otázky zodpovedané súdom prvého stupňa a odvolacím súdom v novom konaní boli zodpovedateľné podľa obsahu pôvodného dokazovania, je (právne) nevyhnutné rešpektovať novovzniknutý procesný stav, založený zrušením veci dovolacím súdom. V jeho rámci ide o rozhodovací odstup od žalovaných skutkov, spáchaných vo všetkých prípadoch pred rokom 2000 (roky 1997-1998), ale aj o dĺžku trestného konania, keď len samotné súdne konanie sa začalo podaním obžaloby v máji 2007.

Preto bolo správne uložiť, pri použití zákonného zmierňovacieho ustanovenia, tresty odňatia slobody s podmieneným odkladom ich výkonu, tak ako to učinil súd prvého stupňa.

Peňažné tresty a ku nim prislúchajúce náhradné tresty odňatia slobody boli len primerane znížené a z materiálneho hľadiska by ich úprava na pôvodnú výšku nebola dôvodná.

Dôvodné je naopak neuloženie peňažného trestu obžalovanému J. pri súčasnom rozhodovaní, pri zohľadnení aj veku menovaného (narodený v r. 1931).

V tejto súvislosti, a to aj vo vzťahu ku ostatným spoluobžalovaným, je potrebné dať za pravdu vyjadreniu obžalovaného N. k odvolaniu prokurátora, že neprimerane dlhodobo vedené trestné stíhanie je pre osobu obvineného samo osebe sankciou, resp. represívnou záťažou.

Preto bolo odvolanie prokurátora, oproti jeho návrhu na zrušenie výroku o treste a na uloženie obžalovaným prísnejších trestov, zamietnuté ako nedôvodné.

Odvolací súd ešte ku ďalším argumentom vyššie uvedeného vyjadrenia dodáva to, čo bolo uvedené už vyššie, že zákonnou odpoveďou na prekročenie hranice primeranosti dĺžky konania je mimoriadne zníženie trestu (ku ktorému tu došlo), nie je z tohto dôvodu trestné stíhanie možné zastaviť. To platí aj o prednostnom použití medzinárodného práva v zmysle čl. 7 ods. 5, čl. 154 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keď žiadna medzinárodná zmluva také sankčné ustanovenie neobsahuje (judikatúrou ESĽP je akceptované aj zastavenie trestného stíhania, ktoré by však muselo byť možné podľa vnútroštátneho práva - k tomu pozri aj R 10/2011).

Je vhodné sa ešte zaoberať otázkami, ktoré dovolací súd naznačil (v pôvodnom rozhodnutí súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu) ako sporné, a to pri riešení právnych otázok (nie skutkových zistení), nevyjadril však (všeobecne ani vo vzťahu ku konkrétnej situácii prípadu) právny názor v podobe, ktorá by mohla ovplyvniť nové rozhodnutie po zrušení veci.

Ide o otázku uvedenia daňových orgánov do omylu a otázku tzv. daňovej optimalizácie, resp. „legálneho daňového úniku“.

U týchto otázok nebolo konštatované porušenie zákona vo výroku rozsudku dovolacieho súdu (na rozdiel od problémov riešených v úvode tohto odôvodnenia). Keďže však boli dovolacím súdom ako aplikačná otázka položené, odvolací súd ku nim uvádza:

Pri komplikáciách spojených s odhalením daňovej trestnej činnosti (najmä „karuselového“ typu, vo vzťahu ku spotrebnej dani a DPH) je bežné, že daňovým kontrolám trestná činnosť prvotne unikne, následne je však odhalená. Metodika na odhaľovanie daňových podvodov sa aj aktuálne neustále zdokonaľuje (ako príklad možno uviesť tzv. kontrolný daňový výkaz).

Bez ohľadu na uvedené, ak boli pracovníci daňového úradu uvedení páchatelmi daňovej trestnej činnosti do omylu, trestný čin bol (mohol byť) dokonaný a páchatelovi sa pričíta aj spôsobený následok (neoprávnené zníženie daňovej povinnosti, alebo vyplatenie nadmerného odpočtu).

Ak k uvedeniu do omylu nedošlo, prichádza do úvahy len štádium pokusu trestného činu, čo sa zohľadní pri ukladaní trestu v zmysle § 34 ods. 5 písm. c/ Tr. zák. (resp. § 31 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006).

Uvedenie niekoho do omylu alebo využitie niečieho omylu je podstatným zákonným znakom trestného činu podvodu, na naplnení ktorého nič nemení ani nedostatočná znalosť poškodeného alebo inej osoby uvedenej do omylu vo vzťahu ku okolnostiam alebo problematike, ktorej sa omyl týka, alebo ak je taká osoba nepozorná (pri trestnom čine skrátenia dane a poistného a trestnom čine daňového podvodu je uvedenie daňových orgánov do omylu okolnosťou, ktorá je právnou úpravou dotknutých skutkových podstat v osobitnej časti Trestného zákona vyjadrená implicitne).

Uvedenie alebo neuvedenie dotknutej osoby do omylu je potom zväčša rozhodujúce pre prekročenie alebo neprekročenie vývojového štádia pokusu trestného činu podvodu (dokonanie alebo nedokonanie tohto trestného činu).

Pokiaľ ide o eventúálnu legálnosť krokov a s tým spojených právnych úkonov obžalovaných, táto je za nastalých okolností vylúčená.

Z popisu skutkov a z odôvodnenia rozhodnutí súdov prvého stupňa a odvolacieho súdu vyplýva, akým spôsobom došlo úmyselným konaním, ku neoprávnenému vylákaniu prostriedkov zo štátneho rozpočtu alebo neoprávnenému zníženiu daňovej povinnosti. Nedodržanie podmienok uplatnenia príslušných odpočtových nárokov (pokiaľ ide o spotrebnú daň z liehu) sa viaže aj na nedodržanie náležitostí vyskladnenia liehu, tak ako je to uvedené v pôvodnom uznesení odvolacieho súdu na č.l. 24 - 25 v nadväznosti na príslušnú pasáž rozsudku ŠTS, aktuálne obsiahnutú v napadnutom rozsudku na č.l. 147 (príslušné odborové normy).

Je treba uviesť, že pri daňovo-podvodnej trestnej činnosti súvisiacej s daňou z pridanej hodnoty a spotrebnou daňou z liehu páchanej v štruktúre uzavretého cyklu by nedošlo ku strate na štátnych financiách, ak by všetky subjekty zapojené do príslušného okruhu nimi umelo vytvorenou konštrukciou predpokladanú daňovú povinnosť priznali, resp. splnili. Tak tomu však (ani) u posudzovanej trestnej činnosti nie je a z výroku a odôvodnenia napadnutého rozsudku a oboch uznesení odvolacieho súdu vyplýva, ako bol štát poškodený neoprávneným uplatnením príslušných odpočtových položiek (body 1 a 4 výroku napadnutého rozsudku).

Uvedené rovnako platí aj v prípade zjednodušeného (nekruhového) modelu, v ktorom sa fiktívne uzavretá zmluva (neodrážajúca reálny obchodný vzťah) použije na uplatnenie ako odpočtu DPH „na vstupe“ u odberateľa (tu pri deklarovanom sprostredkovaní - skutky 2, 5 a 6), poprípade aj na zníženie daňového základu dane z príjmov (tu právnických osôb - skutok 6).

Takéto fiktívne, predstierané zmluvné vzťahy sú buď priamym porušením, alebo minimálne obchádzaním zákona (z hľadiska daňových, ale aj súkromnoprávnych zmluvných vzťahov, resp. predpisov), ktoré nesmeruje ku reálnej tovarovo-peňažnej výmene, ale výlučne k získaniu neoprávneného prospechu na úkor štátu. To platí o všetkých článkoch dotknutého účelovo vytvoreného zmluvného reťazca, vrátane tých, u ktorých sa bezprostredne neprejavil zásah do verejných (štátnych) financií (zohrali len úlohu medzičlánku).

Opätovne je teda potrebné zdôrazniť to, čo je uvedené už v prechádzajúcom rozsudku odvolacieho súdu:

Zmyslom zákonom ustanovenej sústavy daní, vrátane dane z pridanej hodnoty (ďalej aj DPH) a spotrebnej dane z liehu (ďalej len SDL) je prinášať prostriedky do štátneho rozpočtu. Akýkoľvek právny úkon alebo súhrn na seba nadväzujúcich právnych úkonov, vykonávaných na účel dosiahnutia opačného

efektu, teda výsledného faktického deficitu štátu prostredníctvom odčerpania jeho finančných zdrojov, je popretím samotnej podstaty príslušného druhu dane. Obhajoba takého postupu, zameraná na formálne splnenie náležitostí jednotlivých ustanovení osobitných predpisov je právne irelevantná. To platí bez ohľadu na okolnosti v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlených výkladových deformácií, ktoré boli prezentované v čase predmetného konania zo strany obžalovaných a s nimi záujmovo spätých osôb voči daňovým úradom, rovnako ako potom v rámci obhajoby v trestnom konaní, napríklad (a najmä) v otázke „vyskladnenia“, respektíve „prijatia na sklad“ liehu.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ktorým sa spravujú aj obchodné záväzkové vzťahy v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka) je totiž neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Taký úkon nemôže byť ani podkladom pre vznik nárokov a povinností vyplývajúcich zo zákonného daňového režimu (tu dane z predanej hodnoty a spotrebnej dane) pri predaji tovaru a poskytovaní služieb. Konaním, zodpovedajúcim neplatnému právnemu úkonu, však môže byť spáchaný trestný čin.

V nadväznosti na to platí, že právny úkon, ktorý je pre obchádzanie zákona absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka ani naň nadväzujúci právny úkon smerujúci k vyvolaniu právnych účinkov podľa iného právneho predpisu nemôže byť považovaný za výkon práva alebo plnenie povinnosti, teda okolnosť vylučujúcu protiprávnosť v zmysle § 28 ods. 1 Trestného zákona (§ 15a Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006).

Práve o vyššie charakterizované úkony ide v prípadoch pokrytých napadnutým rozsudkom. Spočívajú v predstieraní kúpy, respektíve predaja tovaru a v tom spočívajúcom uvedení do omylu daňových orgánov za účelom získania majetkového prospechu páchatel'ov na úkor štátneho rozpočtu, a to prostredníctvom neoprávneného uplatnenia nároku na vrátenie zaplatenej spotrebnej dane z liehu alebo neoprávneného uplatnenia odpočtu dane z pridanej hodnoty „na vstupe“ fiktívnym kupujúcim (súčasne bez odvedenia príslušnej sumy zodpovedajúcej fakturovanej dani daňovému úradu fiktívnym predávajúcim). V pozícii kupujúceho a predávajúceho tu vystupovali obchodné spoločnosti, právne alebo fakticky ovládané páchatel'mi.

Z uvedeného vyplýva i úmysel páchatel'ov, smerujúci k získaniu majetkového prospechu, zodpovedajúceho majetkovej ujme štátu. Iné vysvetlenie motivácie ich konania nie je vo svetle zistených okolností prijateľné a nezodpovedá reálnemu priebehu obchodných vzťahov, a to ani pri „kruhových“ obchodoch s liehom (skutky v bodoch 1 a 4), ani pri fingovaných dodávkach sprostredkovateľského charakteru, slúžiacich len na vykazovanie nákladov a s tým spojených daňových benefitov (skutky 2, 5 a 6).

Nemalo teda pri skutkoch v bodoch 1, 2 a 4 až 6 rozsudku dôjsť v daňovom konaní ku žiadnemu uplatňovaniu nárokov voči štátu, ani k plneniu daňových povinností (ktoré sčasti ani plnená neboli). Súhrn formálne uskutočnených, aj keď absolútne neplatných úkonov (medzi dotknutými spoločnosťami navzájom s ich následným uplatnením v daňových priznaniach) a na ich základe platieb z prostriedkov štátneho rozpočtu alebo kompenzácií voči iným skutočne vzniknutým daňovým povinnostiam potom predstavuje nelegálny, trestnou činnosťou získaný majetkový prospech, popísaný a vyčíslený v rozsudku súdu prvého stupňa.

V súhrne potom platí, že ide o daňový únik, ktorý je nelegálny. Za daňovú optimalizáciu možno považovať len úkony vykonané v súlade so zákonom, teda tie, ktoré mu neodporujú a ktoré ho neobchádzajú, napr. znižovanie daňového základu reálnymi nákladmi alebo inými uplatniteľnými odpočtovými položkami.

Možno ešte dodať, že pri použitej právnej kvalifikácii trestného činu podvodu (okrem obžalovaného J.) sa v jednotlivých právnych vetách konštatuje konanie na účel vlastného obohatenia (obohatenia seba), čo je dané nielen majetkovou účasťou niektorých obžalovaných na podnikaní právnických osôb

zneužitých (ako právna forma) na páchanie trestnej činnosti, ale predovšetkým a prvotne tým, že účelom (motívom) konania všetkých páchatel'ov bolo bez akýchkoľvek pochybností získanie (v konečnom dôsledku) vlastného (osobného) majetkového prospechu - tak ako je tomu i pri legálnom podnikaní prostredníctvom právnických osôb. Miera vlastného obohatenia však nie je totožná s kvalifikačným znakom škody, tu značnej, resp. veľkého rozsahu (to v širšom kontexte platí i vo vzťahu k rozsahu činu pri daňových trestných činoch). Tento znak už musí byť konkrétne kvantifikovaný (v dotknutom prípade ako škoda spôsobená štátu v určitom kvalifikačnom pásme) a predurčuje právnu kvalifikáciu činu (použitím príslušnej okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, teda príslušného vyššieho odseku).

O rovnakú právnu kvalifikáciu by však išlo aj v prípade kvalifikačnej konštatácie obohatenia trestným činom podvodu nie seba, ale iného (inej fyzickej alebo právnickej osoby, resp. osôb).

Vyššie uvedené v kontexte platí i o ukladaní peňažného trestu podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. V tomto prípade ani text dotknutého ustanovenia nerozlišuje, či páchatel' úmyselnou trestnou činnosťou získal alebo sa snažil získať majetkový prospech pre seba alebo iného (dotknuté ustanovenie je teda tiež použiteľné v oboch týchto prípadoch).

V konečnom dôsledku, na základe zákazu zmeny k horšiemu po rozhodnutí dovolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Tr. por.) nemôžu byť odstránené kvalifikačné chyby, konštatované už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré neboli v skoršom odvolacom konaní odstránené z rovnakého dôvodu.

Výnimku tvorí skutok v bode 5 (obžalovaná T.), tak ako je to odôvodnené v uznesení sp. zn. 2 To 10/2012 zo 4. júna 2013 na č.l. 21 ods. 2 - 7. Tu by nešlo o zmenu k horšiemu, avšak zmena rozsudku by (opäť, tak ako to bolo konštatované v predchádzajúcom odvolacom konaní) zásadne nezmenila postavenie obžalovanej, preto ani v opakovanej fáze odvolacieho konania ku zrušeniu rozsudku v tejto časti nedošlo. V tomto rozsahu je potrebné korigovať závery súdu prvého stupňa na č.l. 166 ods. 6 napadnutého rozsudku - prísnosť trestnosti činu sa posudzuje porovnávaním sadzieb, v rámci ktorých sa ukladá (by sa ukladal) trest, nie podľa prvých odsekov dotknutých ustanovení osobitnej časti Trestného zákona.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.